

En John Durham, mentre esperava que la senyora de Malrive es posés els guants, s'estava a la porta de l'hotel de la Rue de Rivoli contemplant la llum resplendent de la tarda als jardins de les Tulleries.

Les seves visites a Europa eren prou excepcionals per permetre-li mantenir intacta la frescor de la mirada, i l'espectacle immens i consumadament endreçat de París sempre el tornava a sorprendre per la sensació d'haver estat planejat de manera descarada i deliberada com un escenari per gaudir de la vida, en comptes d'haver estat forçat a contracor a fer concessions als instints festius —o a atrinxerar-s'hi en contra—, enmig d'una lletjor poc il·lustrada, com la seva lamentable Nova York.

Però aquell dia en concret, tot i que l'escena no podia ser més seductora, amb aquella floració primaveral entre ruixats, quan els castanyers d'Índies formen un dosser de verd irreal contra el fons d'un cel diàfan, i la pols del paviment sembla fragància de

lilà feta visible; aquell dia, per primera vegada, el sentiment de participació personal en tot plegat, d'haver de bregar individualment amb els efectes i les influències, impedia que en Durham es rendís incontroladament a l'encanteri.

París potser encara era —per als no involucrats ho era sens dubte— la ciutat més bella del món; però que fos la més adorable o la més detestable depenia, per a ell, en última instància, de l'acte de cordar-se els botons del guant blanc en què la Fanny de Malrive s'entretenia.

El simple fet que ella s'hagués descuidat de posar-se els guants quan baixaven de l'habitació de la mare d'en Durham amb l'ascensor de l'hotel era, en aquelles circumstàncies, de vital importància per a en Durham. Ella era la mena de dona que un sempre s'imagina completament equipada, com si estigués feta de detalls exquisidament cuidats i delicadament conjuntats; per això, que a l'hora de separar-se de la família d'ell la Fanny s'hagués distret del fet que estava a punt de sortir a París sense guants, semblava un indici esperançador pel que feia a la futura opinió que havia de tenir en Durham de la ciutat.

En aquell precís moment ell va detectar una certa confusió, un desig de respirar fondo i d'aferrar-se a la vida, en la manera com s'entretenia amb els últims botons en la penombra del portal per a carruatges, mentre el seu lacai, a fora, esperava el senyal d'ella per posar-se en marxa.

Quan finalment van sortir a fora, van saber per aquell criat que el carruatge de la senyora marquesa s'havia hagut de retirar de la porta per cedir el pas, però que de seguida tornava. La senyora de Malrive va interrompre bruscament l'explicació:

—Tornaré a casa a peu. El carruatge, aquest vespre, a les vuit.

Quan el lacai es va allunyar, ella va alçar els ulls per primera vegada per mirar en Durham.

—Que em vols acompanyar? Travessarem les Tulleries. M'agradaria seure una estona en una terrassa.

Parlava amb desimboltura i naturalitat, com si fos la cosa més normal del món que ells dos recorreguessin París junts, a peu; però fins i tot el coneixement vague del món on ella vivia —un coneixement adquirit sobretot amb la lectura atenta de novel·les

romàntiques— donava un significat excitant a aquella naturalitat.